

Евреинътъ си взе сбогомъ, благодари още веднажъ и продължи пжтя си.

Артабанъ се върна назадъ. Самичкъ той и не можеше да мисли да пжтува презъ пусти пжтища; трѣбваше да вземе съ себе си слуги, да го пазятъ, да купи камили, да си вземе за запасъ и храна, и вода. Измина се така цѣла недѣля. Стана нужда той да продаде единия камъкъ, за да приготви кervана, но Артабанъ не се загрижи отъ това много, защото му оставаха още два камъка. Главното за него бѣше, да не закъснѣе. Самъ бързаше и стоеше надъ главитѣ на слугитѣ си да бързатъ и тѣ. Изминаха най-сетне дългия и тежъкъ пжтъ. Стигна въ Витлеемъ уморенъ, опрашенъ, но щастливъ и веселъ. Затече се той къмъ първата кжщичка, влѣзе бързо вжтре и отрупа стопанката съ въпроси.

— Не сж ли дохождали тукъ, въ Витлеемъ, чужденци отъ изтокъ? Защо дохождаха? Къмъ кого се обръщаха и где сж тѣ сега?

Стопанката, млада жена, въ това време кърмѣше детето си. Въ първата минута тя се смути отъ влизането на непознатия човѣкъ, но после се успокои и разказа, че преди нѣколко дни дохождали нѣкакви чужденци, търсили Мария отъ Назаретъ, и донесли на детето ѝ богати дарове. Кжде сж отишли следъ това — не се знае. „Но въ сжщата нощъ, каза тя, изчезна отъ Витлеемъ Мария съ детето си и Иосифа. Мълви се, че сж заминали за Египетъ, че Иосифъ ималъ сънь, че Господъ му казалъ да избѣга отъ тука“.

Докато майката говорѣше, детето сладко заспа на гърдитѣ ѝ, и една чиста усмивка играеше по неговото прекрасно и невинно лице.

Артабанъ още не бѣше намислилъ що да